

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ธรรมมีอยู่กับทุกคน อย่าให้กิเลสหลอก

(พระจากประเทศลาวมาราบอาราธนา ให้หลวงตาไปเยี่ยมวัดทางลาวบ้าง) แต่ก่อนเราไปอยู่เรื่อยนะ ไปทางเวียงจันทน์ ตั้งแต่ก่อนที่ลัทธิอันนี้ยังไม่มี พระข้ามไปข้ามมาทางโน้นทางนี้ไม่มีปัญหาอะไรเลย เหมือนบ้านเดียวกันนั่นแหละ ไม่ได้ผิดกันอะไรเลย พอลัทธิอุบาทว์นี้เข้ามาแตกฉานช้านเซ็นหมด พวกเปรตไปไหนเป็นอย่างนั้นนะดูซิ มีความกลมกลืนแน่นหนามั่นคงเป็นความสงบร่มเย็นได้ยังไง จึงว่าลัทธิอุบาทว์ จากนั้นพระเถรก็เลยห่างกันไป ประชาชนกับวัดกับวาทางนี้ทางโน้นก็เลยห่างกัน มากี่พวกเปรตพวกผีนี้ตรวจตราพาซีเข้ฆังวดกวดขัน เราเลย โอ๊ย มาตรวจอะไร ตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่มันก็ได้บิสิฐูทธิเท่าเราองค์เดียวนี้ ว่าอย่างนั้นพอเลย มันจะมาตรวจเราหาอะไรเราไม่ใช่หนักโทษ เข้าใจไหม มาตรวจนั้นตรวจนี้ ตรวจหาโคตรพ่อโคตรแม่มันอะไรอยากว่าอย่างนี้ ไม่เอาโคตรมาอ้างกูก็บิสิฐูทธิเต็มเหนี่ยวแล้ว วังันพุดง่าย ๆ

ไม่ว่าเราเทศน์ที่ไหน ฟ้าหญิง เขาจัดที่ประทับให้ท่าน ท่านก็ประทับเวลาธรรมदानะ พอเราขึ้นธรรมาสน์ปีบท่านก็ปีบมานี้เลย ทุกแห่ง ปีบมานี้เลย เวลาถามแล้วเป็นยังไงฟังเทศน์ อ้อ ท่านพ่อเทศน์ดีมีตลกด้วย เรายังเฉย ท่านฟังอยู่เรื่อย ๆ ท่านฟังเทศน์ของเรามากนะ ๑๐ กว่าครั้งนะเท่าที่เราจำได้ ที่ขอนแก่นก็ มัญญา วัดหลวงพ่อผาง อุดรก็ กุมภวา ทุงศรีเมือง กาฬสินธุ์ สุรินทร์ มุกดาหาร ปราชินบุรี กรุงเทพฯ ศิริราช สวนจตุจักร สนามกอล์ฟฟรตไฟ สนามหลวง นั้นละฟังเทศน์มากจริง ๆ ฟังเทศน์เรารู้สึกจะเป็นปรกติธรรมดาไปเลย ฟังไม่รู้กี่ครั้งก็ทน เทศน์ที่สนามหลวง พอเสร็จแล้วจะถวายของ เรายังไปรับของแล้วถามว่าเป็นยังไงละฟังเทศน์ ขึ้นอุทาน โอโฮ ขึ้นเลยทันที ท่านพ่อเทศน์ถอดออกจากจิตใจจริง ๆ มาเทศน์ ฟังแล้วกายเบาหวิวเลยว้างัน แทบไม่รู้กาย นั้นละท่านถึงนั่งแน่ว คือจิตไม่ออกมาอวัยวะส่วนต่าง ๆ เจ็บนั้นปวดนี้ อยู่ภายใน เวลาฟังเทศน์มันถึงแน่ว กายเบาหวิวเลย แทบไม่มีกาย คือจิตเข้าอยู่ภายใน เวลาฟังก็เพลิน

เทศน์ปฏิบัติกับเทศน์ปริยัตินี้ต่างกันอยู่มากนะ ไม่ได้เหมือนกัน เพราะเราผ่านทั้งปฏิบัติ ผ่านทั้งปฏิบัติ ปฏิยัติก็เทศน์ แต่เวลาเทศน์ตาก็มองหาข้าวต้มขนมอยู่ถาดไหนบ้าง ๆ ตามองไปแล้วก็มองไปดูคัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้เอามาเทศน์ เทศน์เพื่อข้าวต้มขนม เข้าใจไหม นี่เทศน์ภาคปริยัติ คือจิตมันออกนอกวงใส่คัมภีร์ เราเรียนมาจากคัมภีร์ไหน ๆ มันจะวังแพล็บ ๆ ตามคัมภีร์ไบบลานที่เรียนมา นี่ภาคปริยัติเราก็เคย

เทศน์มาแล้ว ที่นี้เวลาเข้าภาคปฏิบัติมันไม่เป็นเช่นนั้น มันถึงพูดได้ชัดเจนทุกอย่าง เพราะได้ผ่านมาแล้วด้วยกัน

ภาคปริยัติมันไปอย่างผิวเผิน ๆ เราไม่ได้ประมาทตำรา ตำร่าวยังไงก็ว่าไปตามตำรา ถ้าถูกเขาโจมตีว่าทำไมท่านเทศน์อย่างนั้น ก็ตำร่าวยังไง นี่เห็นไหมเอาตำรา มาปิดแล้ว เจ้าของหลบหนีแล้ว ถ้าภาคปฏิบัติไม่เป็น จนกระทั่งทุกวันนี้ภาคปริยัติ เกือบจะพูดว่าไม่มี มันไม่ได้สนใจกับปริยัติ ภาคปฏิบัติขึ้นนี้เลย ๆ ปัจจุบัน ๆ เลย จะเทศน์ซ้ำกันสักกี่ครั้งก็หนไม่เคยสนใจ ขึ้นปัจจุบัน มีอะไรขึ้นเดี๋ยวนั้นปั๊บ ๆ จบแล้วหาย เจียบไปเลยไม่ทราบว่าจะเทศน์อะไร ไม่สนใจ จะเทศน์ซ้ำของเก่ามาก็ครั้งก็หนไม่สนใจทั้ง นั้น ขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ แล้วเป็นใช้ได้ ๆ เป็นปัจจุบัน ๆ เป็นอย่างนั้นตลอดมา

เพราะฉะนั้นการเทศน์เวลานี้ปริยัติจึงไม่ค่อยจะปรากฏ นอกจากจะเฉียดไปทาง ปริยัติ ก็ยกภาชิตมาพูดบ้างเล็กน้อยแล้วผ่านไปเลย ยกภาชิตมาเทศน์ภาชิตนี้แล้วยัง ซ้ำภาชิตเข้าเป็นภาคปฏิบัติเข้าไปอีก ปริยัติท่านแปลว่าอย่างนั้น ๆ คือปฏิบัติมันตันลึก เข้าไปอีก เป็นอย่างนั้นนะ คืออันนี้มันถึงใจ ๆ ถอดออกจากนี้ ๆ อันนั้นถอดออกจาก คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ อันนี้ถอดออกจากใจ พระพุทธเจ้าเทศน์ถอดออกจากพระทัย พระ สาวกทั้งหลายเทศน์ถอดออกจากใจทั้งนั้น ๆ

เพราะฉะนั้นเวลาสาวกไปเทศน์ว่าการสั่งสอนนี้ ก็เต็มภูมินิสัยวาสนาของท่าน แต่ละองค์ ๆ ท่านไม่เคยไปทูลถามพระพุทธเจ้า การสั่งสอนโลกท่านไม่เคย ท่านเอา ของท่าน สมบัติของท่านมีมากน้อยตามนิสัยวาสนาของท่าน ท่านออกปัจจุบัน ๆ จบ แล้วหายเลย นี่เรียกว่าธรรมะภายในใจโดยแท้ ไม่ได้ไปอยู่ทางปริยัติไปตามคัมภีร์ไบ บลาน มันต่างกัน เราได้ผ่านมาแล้วทั้งสอง ทุกวันนี้จะเรียกว่าไม่สนใจปริยัติก็ไม่ผิด เอา ตรงนี้เลย นอกจากกึ่งกำนมันไปสัมผัสกันมันจะนำออกมาเล็กน้อย ๆ เท่านั้น หลัก ใหญ่มันจะออกจากนี้ทั้งหมดเลย แล้วไม่มีสิ้นสุดด้วย พูดให้มันตรง ๆ อย่างนี้ หลัก ใหญ่ไม่มีสิ้นสุด ออกเรื่อย ๆ หมุนไปไหนมันก็ไปอย่างนั้นเลย มีแต่เชื้อไฟเต็มไปหมด ทั่วแดนโลกธาตุ ไฟลูกกลมไปตามเชื้อ ความรู้ความเห็นที่ออกไปสัมผัสกับสภาพแห่ง ความจริงทั้งหลายซึ่งเทียบกับว่าเชื้อไฟ ความจริงที่อยู่ภายในใจ ความรู้ภายในใจเท่า กับไฟ เรียกว่าธรรมนี้เท่ากับไฟ สภาวะธรรมทั้งหลายเท่ากับเชื้อไฟ มันจะออกของมัน ลูกกลมไปเรื่อย ๆ ตลอดเลย

นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ให้ท่านทั้งหลายฟังเอา ธรรมพระพุทธเจ้ามีหรือไม่มี ฟังซิ ประกาศสอนโลกอยู่นี้มานานเท่าไร พระองค์สอน สอนด้วยพระเมตตาล้วน ๆ แต่เรา ฟัง ฟังด้วยความซึ้งเกียจห้อมล้อม ล้อมหน้าล้อมหลัง ฟังอะไรมันก็ไม่ได้ถ้อยได้ความ ไม่เป็นความสัตย์ความจริงพอที่จะเข้าไปสะดุดใจ ยึดเป็นคติเครื่องเตือนใจตนเองบ้าง

ไม่ค่อยมี ฟังก็สักแต่ว่าฟังไป ท่านผู้เทศน์ท่านเทศน์เอาจริงเอาจัง ท่านไม่เหลาะแหละ นะ ฟุ้ง ๆ ๆ เป็นความจริงไปเลย แต่ผู้ฟังมันไม่ฟุ้งมารับละซิ มันเหลาะ ๆ แหละ ๆ ซิ มันถึงไม่เป็นท่า

นี่เราพูดถึงเรื่องปริยัติ ความรู้ทางด้านปริยัติ กับความรู้ทางด้านปฏิบัติ ซึ่งเป็นผลจากการปฏิบัติของตัวเองออกมา ๆ เป็นภาคปฏิเวธ คือรู้แจ้งเห็นจริงขนาดไหน ออกจากภาคปฏิบัติของตัว จะรู้ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น เป็นภาคปริยัติแล้วก็ปฏิบัติ แล้วก็ ปฏิเวธ มี ๓ ประเภท

การเทศนาว่าการถ้อยออกมาจากภายในแล้ว จะใครเทศน์ขึ้นมันก็รู้ทันที นักปฏิบัติ รู้กันทันทีเลย ถึงจะเทศน์แบบแกงหม้อใหญ่ เทศน์ไปส้อมสี่ส้อมห้าตามประสาของคนที่มีจำนวนมากและส้อมสี่ส้อมห้า เอาหลักเอาเกณฑ์ไม่ได้ ธรรมะท่านแม้จะเป็นลักษณะส้อมสี่ส้อมห้า ท่านก็มีของท่านอยู่ภายใน ๆ แยะออกมาตรงไหนจะจับได้ทันที ภูมิของท่าน สูงขนาดไหน ๆ ท่านมาแสดง แยะออกมาตรงไหน จับได้ทันทีเลย นี่คือภูมิภายในของท่านมี ถ้าภูมิไม่มี เทศน์เสียงจรดเมฆก็ตามก็ไม่ได้เรื่องได้ราว คือ น้ำหนักในธรรมไม่มี น้ำหนักในหัวใจต่อธรรมไม่มี ก็มีแต่ลมปากจามา พูดตามโวหาร ว้อ ๆ ๆ เนื้ออรรถเนื้อธรรมไม่มีอยู่ในใจก็มีแต่ลม พูดให้มันตรงอย่างนี้เลย

ถ้าเนื้ออรรถเนื้อธรรมมีอยู่ภายในใจ จะพูดออกไปแบบไหน ๆ เนื้อธรรมก็มีอยู่ในนั้น แยะออกไปจับ จับได้ทันทีผู้ปฏิบัติด้วยกัน ใครมีภูมิจิตภูมิใจสูงต่ำขนาดไหน จับได้ทันที ๆ พูดแบบไม่มีหลักมีเกณฑ์ก็รู้ ภาคปฏิบัติจับได้ เรื่องความจริงนี้ไม่มีอะไร เกินภาคปฏิบัติ จับได้ ๆ ตลอดไปเลย

พอพูดถึงเรื่องนี่ก็อย่างที่เคยเล่าให้ฟังที่ว่า ยายแก่เลี้ยงม้าขึ้น ม้าอาชาไนยเวลาอยู่กับม้าทั้งหลายนั้น ไม่แสดงอาการว่าเป็นม้าอาชาไนย เป็นม้าที่เลิศเลอ ยอมรับกันว่าเลิศเลอทั่วโลกม้าอาชาไนย มีอุทธาคักดานุภาพมากที่สุดก็คือม้าอาชาไนย เวลานั้นยายแก่แก่เลี้ยงม้าไว้เป็นฝูง ๆ แล้วม้าอาชาไนยตัวนี้ก็แฝงอยู่ในม้าทั้งหลาย ยายแก่คนนั้น แก่ก็ไม่รู้ว่ามันเป็นม้าชนิดใด มันก็กินอยู่กับฝูงม้าทั้งหลาย เลยกลายเป็นพ่อเป็นแม่ของฝูงม้าทั้งหลายไปเลย ม้าตัวนี้ไปไหนรุมตาม ธรรมดาม้าทั้งหลายจะกลัวมากที่สุดเลย เหมือนเสือกับหมา กลัวกันขนาดนั้น แต่ม้าเหล่านี้เป็นเหมือนพ่อแม่กับลูก เพราะ ม้านี้ไม่แสดงตัว

จนกระทั่งพระสารีบุตร โมคคัลลานที่เป็นพ่อค้าใหญ่ไปเที่ยวค้าขาย เที่ยวชื่อนั้น ชื่อนี้ไป เพราะทั้งสองพระองค์ท่านเคยเป็นมิตรเป็นสหายกันมานาน เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงติดกันไป ด้วยปุพเพนิวาสชาติปางก่อน ท่านเคยสัมผัสสัมพันธ์กันยังไง เข้ากันติดปั๊บ ๆ ไปเลยไม่ต้องถามใคร มันหากเป็นในหัวใจเอง พอมองเห็นกันมันจะดู

ใส่กันทันทีเลย นี่ท่านเรียกว่าปุพเพนิวาส เคยเป็นเคยตายเคยเกิดเคยอยู่ร่วมกันมานาน้อย เป็นอย่างนั้นนะ คือจิตนี้เป็นหลักธรรมชาติ พอสัมผัสกันปั๊บจะเข้าใจทันที ทราบทันที ความเคยเป็นมาอย่างไร ๆ มันรู้ พูดให้ใครฟังก็ไม่ได้นะ พูดออกมาแต่เพียงผิวเผินหลักใหญ่จริง ๆ พูดไม่ได้

เวลาฆ่าตัวนั้นอยู่ที่นั่น พระสารีบุตร โมคคัลลาน์เป็นพ่อค้าใหญ่ไป เลยกระซิบถามกัน ฆ่าตัวนี้เป็นฆ่าอาชาไนยนะนี่ วางั้น ยายแกเลี้ยงไว้ มันอยู่ด้วยกันอย่างไร ดูซิมันอยู่ด้วยกันอย่างนี้แหละ ก็เลยถามยายว่า ฆ่าตัวนี้เป็นอย่างไร ๆ โอ๊ย แม่ไม่ทราบ ก็เลี้ยงมากันอย่างนั้นแหละ แล้วเขาอยู่กับฆ่าทั้งหลายเขาอยู่อย่างไร เขาก็อยู่อย่างนี้แหละ รุมกันอยู่อย่างนี้ ฆ่าอาชาไนยกับฆ่าทั้งหลาย อ้อ เป็นอย่างนี้ แล้วเอาอาหารการกินให้กินเล่าเป็นอย่างไร เขากินเหมือนฆ่าทั้งหลายกินนั้นแหละ ไม่มีผิดแปลกกันเลย ที่นี้พอถามได้ความชัดเจนแล้วว่า ยายคนนี้ก็ไม่ว่าฆ่านี้เป็นฆ่าชนิดใด ฆ่าทั้งหลายก็ไม่รู้ว่าฆ่านี้เป็นฆ่าชนิดใด เลยไปเอาร้อย่างดี ๆ มา ในตำราบอกว่าจะเอาร้อย่างดี ๆ มา พอมาก็เอาไปยื่นให้ฆ่าตัวนี้แหละ

พระสารีบุตร โมคคัลลาน์ไปซื้ออย่างดี ๆ มาเลย มามอบให้ ฆ่าอาชาไนยเฉย ไม่สนใจ ทำไมฆ่าตัวนี้ เวลาเขาเลี้ยงก็กินได้ทุกอย่างทุกอย่าง ครั้นเวลาเราเอาร้อย่างดีมาให้ ทำไมจึงไม่กินของเรา ฆ่าตัวนั้นตอบมาทันที เราไปอยู่ในสถานที่ใด ที่คนทั้งหลายไม่ทราบว่าเราเป็นฆ่าชนิดใด เราอยู่ได้กินได้ไปได้ทุกแห่งทุกหนไม่มีกฏมีเกณฑ์ แต่ที่อาศัยท่านเป็นผู้ที่รู้เราแล้วว่าเป็นฆ่าชนิดใด เพราะฉะนั้นเราจึงไม่กินของเรา นั้นเห็นไหม ก็เพราะว่าร้านี้ยังเป็นอาหารที่ต่ำสำหรับฆ่าอาชาไนย ที่แสดงตัวออกมารับกันร้านี้ดีขนาดไหนยังไม่สมศักดิ์ศรีของฆ่าอาชาไนย เพราะฉะนั้นฆ่าอาชาไนยจึงไม่กินของเรา เห็นไหมละ

ธรรมอยู่ในใจของจอมปราชญ์ นักปราชญ์ทั้งหลาย ท่านก็เป็นแบบเดียวกัน ไม่รู้ เพราะท่านไม่มีวีแวว ไม่มีสิ่งที่ผลักดันให้อยากพูดอยากคุยอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นความพอดีตลอด จะควรออกหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรแล้วแต่เหตุการณ์เข้ามาสัมผัส ที่ควรจะแสดงหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรท่านก็ออกมาตามนั้น ๆ ถ้าไม่ควรออกดังก็ไม่ออก ถ้าควรออก ควรออกเต็มทีก็ผางทันทีเลย เสร็จแล้วผ่านเงียบ ๆ นี่แหละธรรมภายในใจ เป็นอย่างนั้น ผิดกันกับภายนอก นี่เราได้เรียนมา จึงได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ว่า ปริยัติกับปฏิบัติ ไม่ได้เหมือนกันนะ ทางภาคปฏิบัตินี้เป็นสมบัติติดตัวเลย ปริยัตินั้นอยู่ทางโน้น ๆ ห่างไกลจากตัวมาก ธรรมสมบัติที่เป็นสมบัติของใจโดยแท้ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติของตัวเองแล้วอยู่กับตัว ออกเมื่อไรได้ทั้งนั้น ๆ เป็นอย่างนั้นแหละต่างกัน

นี่เป็นยังไง ท่านทั้งหลายทราบหรือยังว่าธรรมมีหรือไม่มี ? ธรรมกับกิเลสแสดง อยู่กับเราอยู่ตลอดเวลา เฉพาะอย่างยิ่งคือกิเลส แสดงในหัวใจตลอดเวลาเลย ที่เราเคย พูดเสมอว่า กิเลสมันหมุนตัวของมันบนหัวใจของสัตว์เป็นอัตโนมัติของมัน คือไม่ต้อง บอกต้องกล่าว ไม่ต้องบังคับบัญชา กิเลสจะทำงานของมันเองโดยอัตโนมัติ ดันให้คิด ให้ปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ดันอยากให้เราเห็น ทุกสิ่งทุกอย่างความอยาก ความอยาก ๆ ดันออกไป กิเลสดันออกไป นี่ก็ทำงานตลอดตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับ ระวังกันเวลาหลับ พอตื่นขึ้นมาอันนี้ก็ติดเครื่องเลขทันที สังขาร อวิชชาปัจจุยา สงขารอ อวิชชาพื้นฐาน ของกิเลส ผลักดันออกมาให้เกิดความคิดความปรุง สังขาร วิญญาณ นามรูป เวทนา ต่าง ๆ มันจะผ่านของมันไปเรื่อย ๆ จากสังขารที่มีสมุทัยหนุนตัวไป นี่มันทำงานอยู่ทั้ง วันทั้งคืนในหัวใจสัตว์โลก

แต่ใจไม่ตาย ใจไม่ฉิบหาย ทุกข์ลำบากขนาดไหนก็ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่ฉิบหาย คือใจดวงนี้ ใจจึงไม่เคยตาย ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ในทางไม่ตีก็ยอมรับว่าทุกข์แต่ ไม่เคยฉิบหาย เป็นอย่างนี้สำหรับใจ นี่เรียกว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลก ดูหัวใจเรานักภาวนาจะพอทราบได้บ้าง มันจะผลักจะดันให้คิดให้ปรุงตลอดเวลาอยู่อย่างนั้นเป็น อัตโนมัติ ทีนี้เวลาเราบำเพ็ญธรรมก็ระงับความคิดความปรุงนี้ลงด้วยบทธรรณ เช่น คำ บริกรรม เอาอันนี้พอดีกันกับความคิดความปรุงยุ่งเหยิงตลอดเวลา นี้ ด้วยคำบริกรรม ของเรา เอ้า.ทางนั้นมันอยากคิดมาก ทางนี้ก็ปรุงธรรมสมบัติ คำบริกรรมนี้เข้าไป ดี เข้าไป ๆ มันรุนแรงทางนี้ก็บังคับเข้ารุนแรง บังคับหลายวันหลายคืนเข้าไป ทางปรุงนี้ ก็จะค่อยอ่อนตัวลง

เพราะทางนี้ปรุงเป็นธรรมะ สังขารนี้เป็นฝ่ายธรรม สังขารอันหนึ่งเป็นฝ่ายกิเลส มันปรุงโดยอัตโนมัติของมันอยู่ตลอดเวลา ทีนี้สังขารส่วนมรรค ก็เป็นสังขารส่วนที่จะ ระงับดับสังขารส่วนสมุทัย ท่านจึงสอนให้ภาวนา อย่างอื่นระงับไม่ได้นะ เวลาภาวนา บังคับหนักเข้า ๆ อันนั้นจะอ่อนตัวลง ความสงบจะปรากฏขึ้น ๆ หนักมากเข้าความสงบ มากขึ้น อันนั้นก็แสดงตัวออกมาลำบาก ๆ ทางนี้ก็ก้าวเดิน ก้าวเดินเรื่อยจิตสงบเย็น ความคิดความปรุงที่เป็นเรื่องของกิเลสทำงานของมันโดยอัตโนมัติ นั้น ค่อยระงับตัวลง ไป ๆ ทีนี้จิตก็ค่อยมีความสงบเย็น จากนั้นเกิดความสว่างไสว แผลงประหลาดอัศจรรย์ ขึ้นมาเรื่อย ๆ ทางนี้ก็มีกำลังเรื่อย ๆ ระงับดับกันลง ๆ จนกลายเป็นจิตสงบ ราบและราบ คาบ เป็นสมาธิ

เมื่อจิตเป็นสมาธิเต็มภูมิแล้ว อยู่ที่ไหนสบายหมด เพียงขั้นสมาธิเท่านั้น ซึ่งเรายังไม่เคยรู้ความจริงที่เลิศเลอกว่านี้ในธรรมทั้งหลาย เพียงเท่านั้นพออยู่พอกิน เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีจิตเป็นสมาธิจึงอยู่ไหนสบายหมด ไม่ยุ่งกับอะไรเลย ยิ่งพระปฏิบัติพระกรรมฐาน

ด้วยแล้วนั้นท่านยิ่งไม่มีอะไร มีแต่จะเร่งความสงบให้แน่นหนามั่นคงขึ้นไปเรื่อย ๆ ด้วยเหตุนี้เองผู้มีสมาธิคือความสงบเย็นใจ จึงติดสมาธิ ไม่อยากคิดอ่านทางด้านปัญญา ซึ่งเป็นทางคลี่คลายดูกิเลสและฆ่ากิเลสอะไรเลย อยู่แต่ความสงบเย็น นี่ละธรรมชาติเริ่มทำงานแล้ว ได้รับความสงบ สบาย ๆ กิเลสความฟุ้งซ่านรำคาญ อยากรู้ อยากเห็น อยากคิด เรื่องนั้นเรื่องนี้ ถอนตัวเข้ามาหมด ไม่อยาก

สุดท้ายเมื่อมีสมาธิเต็มภูมิแล้ว มีแต่ความสงบแน่วตลอดเวลาแล้วไม่อยากคิดอยากปรุงเรื่องอะไร แม้ที่สุดที่มันเคยอยากคิดอยากปรุงตามเรื่องของกิเลสนั้นก็ไม่ได้ อยากคิด มันรำคาญใจ คิดแสบออกมากวนใจแล้ว คิดอะไรออกมากวนใจแล้ว อยู่ด้วยความสงบไม่มีอะไรกวนนี้ดีกว่า สมาธิจึงอยู่ด้วยความสงบ มีความรู้อันเดียว เอกัคคตา จิต เอกัคคตารมณ์ คือมีอารมณ์แห่งความสงบเป็นอันเดียวเท่านั้น อยู่อย่างนั้น นี่ละจิตเวลาสงบเต็มที่แล้ว ความคิดความปรุงที่ผลักดันออกไปจากกิเลสให้คิดให้ปรุง ไม่อยากคิด อยู่ทั้งวันอยู่ได้ อยู่ไหนอยู่ได้สบาย เพราะฉะนั้นผู้มีสมาธิเต็มภูมิจึงติดสมาธิ ไม่อยากออกทางด้านปัญญา ก็จมตายกันอยู่นั้นแหละ

ที่นี้ทางด้านปัญญาออกคิด ไม่อยากคิดก็ออกคิด นี่คือความสงบเฉย ๆ ไม่ใช่เป็นทางแก้กิเลส เป็นแต่เพียงความสงบ ทางแก้กิเลสเป็นเรื่องของปัญญา ออกคิดออกปรุง พิจารณาเรื่องจิตนี้มันติดอะไร ถามหาสาเหตุของมัน มันติดอะไรจิตดวงนี้ มันก็ติดตัวของเราเองก่อนอื่น ติดเราก็ตัดเขา ติดภูเขาก็ตัดภูเรา ติดกันไปพันกันไป แก้กันออก ด้วยปัญญา พิจารณาแยกธาตุแยกชั้น ดูสภาพความเป็นไปของธาตุชั้นนี้ของเรามันเป็นยังไง สมมุติว่าเป็นหญิงเป็นชาย เป็นสัตว์เป็นบุคคล เอาอันนั้นมาตักเอาอันนี้มาแต่งหรรษาฟูฟ่า เหล่านี้มันคืออะไร ดูไปทั้งสิ่งเหล่านั้น ดูเข้าไปหาทั้งตัวที่ถูกหุ้มห่อเอาไว้ ประดับประดาตกแต่งไว้นั้น มันคืออะไร ดูเข้าไป ๆ แยกเข้าไป

ก็ความจริงมันมีอยู่แล้ว เราไม่ดูมันก็ไม่เห็น พอดูเข้าไปความจริงมีอยู่แล้วทำท่ายอยู่ตลอดเวลา มันก็ดูละชิ ท่านจึงยกขึ้นว่า อสุภะอสุภัง ทุกข์ อนตตฺตา เข้าไป ดูอันนี้มันเจอบรรยากาศ มันก็คลี่คลายออก ๆ ปล่อยออก วางออก ๆ ก็ยิ่งเบาเข้าไป ๆ ที่นี้ก็เห็นคุณค่าของปัญญา ดีไม่ตีกลับไปเห็นโทษของกิเลส คือ ความสงบ สมาธิ โอ๊ย.นอนตายอยู่เฉย ๆ ไม่เห็นละกิเลสได้สักตัว ปัญญาต่างหากแก้กิเลส มันก็ฟุ้งทางด้านปัญญา นี่แหละที่นี้ ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ธรรมมีหรือไม่มี ตั้งแต่ที่แรกก็กิเลสมีเต็มหัวใจ คิดยุ่งเหยิงวุ่นวายตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ที่นี้ระงับกันด้วยบทธรรณต่างๆ เช่น สมาธิ ภาวนา บริกรรม เป็นต้น จนกระทั่งมันสงบลง นี้เรียกว่า ธรรมเกิด สมถธรรม ความสงบของใจเกิดขึ้นแล้วเริ่มแล้ว จากนั้นก็เป็นสมาธิจิต แนบแน่นกับธรรม คือ ความ

สงบเย็นใจสบายทั้งวันทั้งคืน นี่ธรรมเกิดแล้วเต็มภูมิของธรรมประเภทนี้คือสมาธิ นี่ก็เรียกว่า ธรรมเกิดที่ใจ ฟังซิธรรมมีหรือไม่มี

จากนั้นก็ออกทางด้านปัญญา ที่นี้ออกทางด้านปัญญานี้กว้างขวางมากมาย ที่แรกมันก็หมუნตัวแก๊กิเลสของตัวเองเสียก่อน หมუნตัวแก๊กิเลสของตัวเองภายในนี้ จนกระทั่ง อ้าว.พูดสรุปเลยว่า แก่ได้หมดโดยสิ้นเชิงด้วยสติปัญญาอัตโนมัติ เหมือนกันกับกิเลสที่เป็นอัตโนมัติ ตั้งแต่ขั้นก้าวขึ้นสู่ปัญญาแล้วนี่สติปัญญาจะเป็นอัตโนมัติ นี่ละธรรมเกิดตลอดนะ ฆ่ากิเลสไปตลอด ๆ ธรรมนี้เกิดเป็นอัตโนมัติ ๆ แก่กันกับกิเลสที่เคยเป็นอัตโนมัติของมัน หมุนพันสัตว์ทั้งหลายให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าคือกิเลสเท่านั้น ทีนี้เวลาคลี่คลายออกแก้ออก ก็คือธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องแก้ นี่ก็แก้แบบเดียวกันอีก เสมอกัน กิเลสมันมีอำนาจมากมันก็ทำงานผูกพันหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัติของมัน ทีนี้เวลาธรรมเราสั่งสมขึ้นมากขึ้น ๆ ธรรมมีกำลังแล้วธรรมก็สั่งสมพลังของตัวเองขึ้น แก่กิเลสคลี่คลายกิเลสออกเป็นอัตโนมัติ ๆ เป็นเอง ๆ เหมือนกัน

นี่ธรรมมีหรือไม่มีฟังซิ ทีนี้ธรรมแก๊กิเลสเห็นแล้ว กิเลสพันสัตว์เรา ก็ทราบว่ากิเลสมี ทีนี้ธรรมแก๊กิเลสก็แก้อย่างว่านี้ คลี่คลายออก ๆ เป็นอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนเป็นอัตโนมัติ มีแต่แก๊กิเลสโดยถ่ายเดียวตลอด ๆ ไปเลย ธรรมมีหรือไม่มี ฟังซิ นี่แหละธรรมประเภทนี้แก๊กิเลสบนหัวใจเราเอง เวลาแก้ออกไป ๆ เขาเท่าไรมันก็รู้ ๆ จนกระทั่งสิ้นซากไปเลยขาดสะบั้นไม่มีอะไรเหลือ กิเลสที่ว่า เป็นอัตโนมัติดับวบลงเลย ธรรมที่เป็นอัตโนมัติในการฆ่ากิเลสก็ดับไปพร้อมกันเลย เหลือแต่ธรรมธาตุล้วน ๆ ท่านเรียกว่า นิพพานของผู้สิ้นกิเลสแล้ว แม้จะมีชั้นธ้อยู่ก็ตาม แต่จิตนั้นเป็นนิพพานโดยสมบูรณ์แล้ว

นี่แลนิพพานธรรมดูเอา มีหรือไม่มีที่ว่านี้ อยู่ในหัวใจดวงนี้สด ๆ ร้อน ๆ เป็นอกาลิโก กิเลสถ้าเราไม่แก่มันมันก็เป็นอกาลิโก เป็นกิเลสตลอดไป ธรรมะเมื่อนำมาแก่มื่อไรก็เป็นอกาลิโก เป็นธรรมะเสมอไป จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไป ทั้งธรรมะทั้งกิเลสก็ยุติคำว่า กิเลสทำงานไม่มี ธรรมะที่จะทำงานเพื่อแก๊กิเลสก็ไม่มี เป็นอันว่าสิ้นไปหมดทั้งสอง ฝ่ายหนึ่งฝ่ายมรรคปราบกิเลส ฝ่ายหนึ่งเป็นกิเลส ฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายมรรค คือ ทางแก๊กิเลส เมื่อแก่กันเรียบริ้อยแล้ว ทั้งสองฝ่ายนี้ก็เรียกว่า ระงับไปหมดเลย เหลือแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ท่านเรียกว่า นิพพานธรรมหรือธรรมธาตุ จะเรียกว่า นิพพานก็ได้ เรียกธรรมธาตุก็ได้ เป็นไฉนจนใช้แทนกันได้ นี่แหละอยู่ในหัวใจเราทุกคน ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ อย่าให้กิเลสมันล้อมหน้าล้อมหลัง

เวลานี้แหม แสบจะดูไม่ได้นะ มองไปที่ไหนมันดูไม่ได้จะให้ว่านี้ ใครจะว่าบ้าก็ว่าก็มันเห็นอยู่นี่ว่านี้ แต่เห็นอันนี้มันไม่เหมือนโลกเห็น ไม่หิวไม่โหย ไม่อยากคัดค้าน

ด้านทานอะไร ๆ เหยยธรรมดา แต่เมื่อถึงวาระที่จะคัดค้านด้านทานหรือรบกันแล้วฝั่งเดียวเลย นี่ละธรรมมีอยู่กับทุกคน ๆ อย่าให้กิเลสมาหลอกนะ โห กิเลสหลอกสัตว์โลกนี้หลอกจริง ๆ ตั้งหน้าตั้งตาทำทนายพระพุทธเจ้า ว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตผีประเภทต่างๆ ทั่วแดนโลกธาตุเต็มไปหมดนี้มี นี่คือพระวาจาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ทรงรู้ทรงเห็นแล้วนำมาสอนโลก ที่นี้กิเลสมันลอบหมดเลย ฟังซิ เวลานี้ก็ตีเวลาไหนก็ดี กิเลสต้องลอบธรรมทั้งนั้น ลอบไปเรื่อย ๆ ธรรมเบิกออก ๆ บำเพ็ญตัวออก ฆ่าตัวมันลอบออก ๆ มันจ้ำจี้ขึ้นมาแล้วหมดปัญหาเอง บาป บุญ นรก สวรรค์ มีหรือไม่มีมันก็รู้อยู่ในใจ กิเลสก็ไม่มาค้านอีก สำหรับหัวใจดวงนั้นไม่มี พวกกันเข้าใจนะ

ต้องพากันฝึกกันฝึน ไม่ฝึนไม่ได้นะ ตายจริง ๆ จมจริง ๆ ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้า จมแน่ ๆ ไม่มีใครที่จะได้รับความสุขความเจริญแน่นอนหนามันคงด้วยอำนาจของกิเลสแล้วนำมาประกาศโลกสั่งสอนโลกให้โลกได้วิ่งตามกิเลส เพราะไปถึงบ่อแห่งความสุขไม่เคยมี นอกจากบ่อแห่งความลุ่มจมถ่ายเดียวถ้าวิ่งตามกิเลส ถ้าวิ่งตามธรรมมีทางทันทีไปเรื่อย ๆ ให้จับอันนี้ไว้ให้ดี เอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd